

I tanmateix et trobo

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

Sé que vas marxar, que el món és un enorme espai buit
I tristament anhelant,
Bocabadat, famolenc de tu i dels teus records que,
Com perles irisades,
O com gotes argentades d'una pluja ara remota,
Mullen la meva enyorança
Fins arribar al punt que no sé si son rosada o llàgrimes.

Sé que ja no hi ets, que els dies son closques buides
I tristament melangioses,
Nostàlgiques, abstinents de tu i dels teus somriures que,
Com perles d'un ivori mitològic,
O com pètals de la Rosa dels Vents, ara calmada,
Repeteixen els records
Fins arribar al punt que penso -o desitjo- que els estic vivint tot just ara.

No hi ets, i quan miro el cel, la pluja, el mar o el vent,
Torno a sentir que ets meva per sempre,
Així que sempre tinc un últim esguard,
(un esguard que és sempre el primer)
Perquè sé que avui no hi ets

I tanmateix, en totes les coses, et trobo.